

**Modře označené štítky znamenají,
že není zaplacené předplatné!
Předplatné na jeden rok je
38,10+ 1,90 (GST) = 40 kan. dolarů
Cena 1.62 + 0.08 (GST) = 1.70 dolaru.**

Agreement # 40005374/ Registration # 09089

**Datum, dokdy jsou
noviny předplaceny,
je v pravém horním
rohu štítku!**

J Time
Committed
Á délai
convenu

Telefon: 416/530-4222
Fax: 416/530-0069
E-mail: abe@zpravy.ca
abe@satellite1-416.com

ČESKOSLOVENSKÝ ČTRNÁCTIDENÍK - CZECHOSLOVAK BI-WEEKLY

No. 19.

(444.)

Vol. 19.

satellite **1-416**

**Thursday,
October 22,
2009**

Published by ABE, P. O. Box 176, Station „E“, Toronto, Ontario, Canada M6H 4E2

www.satellite1-416.com nebo www.zpravy.org nebo www.zpravy.ca

28. říjen před pětácti léty

Málokterý svátek ve mně budí tolik rozpaků jako 28. říjen. Oslavujeme vznik státu, který již víc jak šestnáct let neexistuje. Trochu to připomíná Dušičky, trochu Halloween, kdy se objevují duchové zemřelých předků. Člověk nějak neví, co s tím má dělat. Přesto si myslím, že je co oslavovat a obzvláště dnes, kdy politická scéna připomíná spíše panoptikum.

Historicky vzato, byly doby, kdy se jednalo spíše o kabaret. Jindy zase dominovala loutková či dělnicko-rolnická vláda. Tentokrát máme vládu úřednickou, což není taková tragédie až na to, že té byrokracie v našich životech je stále více a více.

Vlastně v době, kdy jsem chodil do Základní devítileté školy, byl 28. říjen také státním svátkem, ale tehdy se tomu říkalo Den znárodnění. Kdybychom postupovali podle stejné logiky, mohli bychom dnes slavit třeba *Den privatizace* a nedá se říci, že by mnozí neměli co oslavovat. Spíše by to však byli ti nemnozí, kteří se nabalíkovali.

Bylo však také období, kdy se jaksi slavil 28. říjen nesmělo. Tomuto *nenormálnímu* období se říkalo *normalizace*. Plížívá *normalizace* postupovala zcela nenápadně. Nejprve překládala den pracovního volna na 27. nebo 29. říjen, takže byly dva či tři dny volna za sebou. V druhé fázi došlo k tomu, že se přesunul státní svátek na pondělí nebo pátek, aby lid nereptal a měl stále dva až tři dny volna a tento den se pak první listopadovou sobotu napracoval. Systém vlk se našel a koza zůstala celá se sice osvědčil, ale pacient (v tomto případě neduživý státní svátek) zemřel a tak, aby nebyly komplikace, se následujícího roku svátek zcela zrušil. Lidé byli spokojeni, že nemusejí nic nadělavat a nereptali.

Jenže nebylo dobré na státní svátek zapomínat, což se mi jednou stalo a byl jsem za to zle potrestán. To se stalo v polovině sedmdesátých let v Praze na Žižkově, kde ještě fungovaly restaurace čtvrté cenové skupiny. Jednou tam právě před Dušičkami někdo přinesl lucerničku, která zřejmě byla určená některému nebožtíkovi. Byla pěkná a funkční, o čemž jsme se přesvědčili, tím, že jsme v ní rozsvítili svíčku. Jelikož se tehdy zavíraly všechny hospody ve tři čtvrtě na deset, zaplatili jsme a vyrazili do žižkovských ulic. Šli jsme tmavou ulicí a svítili jsme si jako Karafiátovi Broučci v Jimramově na Českomoravské vysočině.

Připomínalo to smutného trpaslíčka, který hledá po Praze s lucerničkou poctivost. Když se ho někdo zeptal, co hledá a proč je smutný, odpověděl, že už celý den chodil po Praze a hledal mezi lidmi poctivost a nic nenalezl. Druhý den se situace opakovala s tím rozdílem, že trpaslíček hledal dva dny poctivost a stále nic nemohl nalézt. Když ho někdo potkal třetí den, tak trpaslíček smutně odpověděl, že hledá lucerničku, kterou mu někdo ráno ukradl.

Jak jsme se snažili napodobit malého duchem velkého, ale postavou malého hrdinu a hledali jsme s lucerničkou na Žižkově poctivost, najednou se rozezvučela siréna a modrý majáček policejního auta ozářil ulici. Zaskřípaly brzdy a už nás naložili do antonu.

Fachmani nás odvezli na nejbližší služebnu a každého zavřeli do zvláštní místnosti. Pak začalo vyšetřování. V prostředku na stole byl doličný předmět - lucernička. Původně jsem si myslel, že by to mohlo souviset s trpaslíčkem, který hledal poctivost mezi lidmi, ale o tu nešlo. Při křížovém výslechu se zjišťovalo, co jsme měli za lubem. Když jsme stále nebyli schopni na tuto otázku odpovědět, tak jeden nadstrážmistr se rozhodl nás odhalit.

Zeptal se nás, co je za den a my nechápavě odpověděli, že středa. Nadechl se tedy k prvnímu odhalení: „Dnes je 28. říjen,“ řekl vítězoslavně. Přiznali jsme tedy, že je skutečně 28. říjen, ale že nechápeme, co s tím má společného naše zatčení a proč nám zabavili lucerničku.

Následovalo tedy odhalení druhé: „Vy jste zde s touto lucernou demonstrovali.“

Namítl jsem, že kdybychom chtěli demonstrovat, tak že bychom šli na nějaké památné místo nebo do nějaké větší ulice a nesvítili bychom po uzavírací hodině, když jsou již hospody prázdné.

Jenže neúprosná logika strážce zákona trumfovala při odhalení třetím: „Tam jste si totiž netroufli.“ A já věděl, že ruce zákona neuniknu.

Následovala pořádková pokuta, při které nám byla zabavena lucernička, která nám ani v rámci restitucí nebyla navrátna. Takže je vlastně co oslavovat. Od 28. října 1918 až do období druhé světové války a od sametové revoluce v roce 1989 se smí chodit v tento den s lucerničkou po ulici a pokud máte dost síly jako trpaslíček z příběhu můžete hledat v ulicích i ztracenou poctivost.

Aleš Březina

Sbírka kanadských krajanů

na pomoc postiženým záplavami na severní Moravě

V červenci tohoto roku se české krajané organizace v čele s **Masarykovým ústavem, Sokolem Kanada a kostelem Sv. Václava v Torontu** ve spolupráci s **Hearts Open Toronto** rozhodly uspořádat sbírku **Floods/Záplavy 2009** na pomoc obětem letošních povodní na severní Moravě a v jižních Čechách, které způsobily miliardové škody na majetku a také ztráty na životech. Sběrka se uskutečnila pod záštitou generálního konzula ČR v Torontu.

Díky štědrosti členů české komunity bylo vybráno celkem 4,700.00 CAD (84 000 Kč)!

Dne 18. září 2009 byl šek s touto částkou předán paní starostce Mičákové z obce Ženkla. Obec Ženkla se nachází v srdci malebných Beskyd, nedaleko od Nového Jičína. Škody, které letošní povodně v této malé obci napáchaly, byly vyčísleny na celkových 34 mil. Kč. Ženkla tak, v přepočtu na obyvatele (cca 1000 stálých) utrpěla největší škody v celém kraji. Protože, mediální pozornost a tím i pozornost státu a charitativních organizací byla nasměrována do jiných lokalit. I proto padl výběr právě na Ženklu. Po dohodě s vedením obce budou finanční prostředky ze sbírky **Floods/Záplavy 2009** věnovány na výstavbu zahradního altánku pro děti obecní mateřské školky. Na altánku, který by měl být vybudován na jaře příštího roku, bude upevněna tabulka připomínající štědrost kanadských krajanů.

Představitelé Ženkly byli nesmírně dojatí dobrotou krajanů a projevíli neskrývanou vděčnost nejen za finanční prostředky obci tak potřebné, ale především za velkorysost, kterou česká komunita, tisíce kilometrů vzdálená, věnovala této malé vesničce na severní Moravě. Jako symbol jejich vděku, paní starostka zaslala upomínkové předměty, které po dohodě s panem farářem Švorčíkem budou vystaveny v kostele sv. Václava. Všichni dárci i členové komunity jsou srdečně zváni si tuto výstavku prohlédnout při návštěvě kostela.

Jménem krajané organizací, obce Ženkla a dětí mateřské školky v Ženklavě bychom rádi chtěli ještě jednou poděkovat těmto dárcům: Dr. Jaromíru Bertlíkovi, Evě Krausové, Janu & Jarmile Matejovič, Mildred & Ivo Sypťákovým, Haně Pelnářové, Jaroslavě Dranic, Arnoštu Kolinovi, Dagmar Kadlčíkové, Richardu Krpačovi a Virginii Tang, Denisi & Stanie Semerákovým, Get Graphic Inc., F.R. & Jarmile Stubensovým, Franku Tesařovi, Josefu Čermákovi, Dr. Eugenu & Irmě Singerovým, Denisi Pickartovi, Janu a Haně Sajerovým, Nitra Travel Inc., W. Kuhnovi a Club of Prague.

Sběrka je samozřejmě i nadále otevřena, další dárci mohou zasílat své dary na původní adresu. Dodatečně bude občanům Ženkly zaslána kniha s fotografiemi Kanady s věnováním a se jmény všech dárců.

A dost možná kontakt mezi Kanadou a Ženklavou neskončí stavbou altánku. Během uplynulých týdnů se zrodil nápad navázat komunikaci mezi dětmi české školy působící v Torontu a dětmi mateřské školky v Ženklavě. Záměrem je zprostředkovat českým dětem v Ženklavě s pomocí paní učitelek, život dětí českých rodičů žijící ve vzdálené Kanadě a naopak ty budou moci prohloubit své znalosti češtiny. Doufáme, že psaním krátkých dopisů, sdílením obrázků a výměnou informací o národních tradicích obou zemí se rozšíří vnímání dětí stejných kořenů, ač žijících na dvou vzdálených kontinentech.

12. 10. 2009 - Český konzulát v Torontu

***